09/06/2019

Ναό των Αγίων Αρσενίου και Παϊσίου εγκαινίασε ο Μητρ. Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Με την πρέπουσα εκκλησιαστική τάξη τελέστηκαν τα εγκαίνια του Ιερού Ναού του Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου και του Οσίου Παϊσίου του Αγιορείτου στο Πλατύ Ημαθίας.

Το Σάββατο 8 Ιουνίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων μετέφερε στον Ιερό Ναό τα μαρτυρικά Ιερά Λείψανα καθώς και ιερά εικόνα του Οσίου Παϊσίου η οποία φέρει ένθετο Σταυρό που κατασκεύασε ο Όσιος και φυλάσσεται στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά. Στην συνέχεια χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό των Εγκαινίων.

Την Κυριακή 9 Ιουνίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε κατά την Ακολουθία του Όρθρου,τέλεσε την ακολουθία των εγκαινίων, προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας και κήρυξε τον θείο λόγο.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας προσέφερε εκ μέρους του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου μία εικόνα του Οσίου Παϊσίου σε έναν αφανή εργάτη και βοηθό του Ιερού Ναού, ενώ παράλληλα δώρισε το αναμνηστικό των ΚΕ΄ Παυλείων στον προϊστάμενο του Ιερού Ναού π. Χρήστο Μιχαηλίδη, στον οποίο και ευχήθηκε να συνεχίσει τα εργασίες του Ιερού Ναού.

Δείτε φωτογραφίες εδώ

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θ.Λειτουργία:

«Ὢ θεία παρεμβολή ... ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώ-μα-τος», ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνογράφος πρός τιμήν τῶν τριακοσίων δεκα-οκτώ ἁγίων καί θεοφόρων πα-τέ-ρων τῆς Α΄ Οἰκου-μενικῆς Συνό-δου, τούς ὁποίους ἑορτάζει σήμερα ἡ Ἁγία μας Ἐκ-κλη-σία.

Καί τούς ἐγκωμιάζει μεταξύ ἄλ-λων ὁ ἱερός ὑμνογράφος ὡς θεία πα-ρεμβολή καί πολύ-φω-τους ἀστέ-ρες τοῦ νοητοῦ στε-ρεώματος. Τούς ἐγκωμιάζει, δη-λα-δή, ὡς στρα-τιῶτες καί συγχρόνως ὡς σκηνή τοῦ Θεοῦ στή γῆ, ἀλλά καί ὡς ἀστέ-ρες πού φω-τίζουν μέ τό φῶς τους τόν νοη-τό οὐρανό, τήν Ἐκ-κλησία καί τίς ψυχές τῶν ἀν-θρώ-πων.

Τούς ἐγκωμιάζει ὄχι μόνο γιατί, ὅταν ἦταν στή γῆ, ὑπερασπί-σθη-καν τό ὄνο-μα τοῦ Θεοῦ καί ὑπε-ρε-μά-χη-σαν τῆς ὀρθοδόξου πίστε-ως, ἀλλά γιατί καί σήμερα καί σέ κάθε ἐποχή συνεχίζουν νά ὑπερα-σπί-ζο-νται τήν ἀλήθεια τῆς πίστε-ως μέ τά συγγράμματά τους καί τίς πρε-σβεῖες τους.

Τούς ἐγκωμιάζει ἀκόμη ὡς πολύ-φω-τους ἀστέρες, γιατί μέ τό φῶς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μέ τό φῶς τῆς ἁγιότητός τους, μέ τό φῶς τῶν ἔρ-γων καί τῶν λόγων τους, φωτί-ζουν τήν Ἐκκλη-σία καί καθοδη-γοῦν τούς πιστούς.

Καί αὐτήν ἀκριβῶς τήν Κυριακή, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τι-μᾶ τούς πατέρες τῆς Α΄ Οἰκου-με-νικῆς Συνόδου ὡς θεία παρεμβολή καί πολύφωτους ἀστέρες, ἡ τοπι-κή μας Ἐκκλησία ἑορτάζει ἐδῶ στό Πλατύ τά ἐγκαίνια μιᾶς ἄλλης θείας παρεμ-βολῆς καί προβάλλει ὡς ἀστέρες πολύφωτους τούς δύο ἁγίους, στούς ὁποίους ἔχει ἀφιε-ρώσει τόν ἐγκαινιασθέντα ναό, τόν ἅγιο Ἀρ-σένιο τόν Καππαδόκη καί τόν ἅγιο Παΐσιο τόν Ἁγιορείτη.

Θεία παρεμβολή εἶναι ὁ ναός πού ἐγκαινιάσαμε, ὅπως καί κάθε να-ός, γιατί ὁ ναός

εἶναι σκηνή τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος μεταξύ τῶν ἀν-θρώ-πων. Εἶ-ναι ὁ χῶρος στόν ὁποῖο συγ-κε-ντρώ--νονται οἱ στρατιῶτες τοῦ Χρι--στοῦ, δηλαδή οἱ πιστοί, μαζί μέ τούς νικηφόρους ὁπλίτες τῆς Ἐκ-κλησίας, τούς ἁγίους της, καί προ-στατεύονται ἀπό τά πεπυ-ρω--μένα βέλη τοῦ πονηροῦ, καί ἐκπαιδεύ-ονται καί τρέφονται καί καθοδη-γοῦ-νται μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη τῶν ἱερῶν μυ-στηρίων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά εἶναι σέ θέση νά ἀποκρούσουν τόν ἐχθρό τῆς ψυ-χῆς τους.

Εἶναι ὅμως καί νοητό στερέωμα ὁ ναός τοῦ Θεοῦ, καθώς συμβολίζει τόν οὐρανό. Καί ὅπως ὁ οὐρανός φω-τίζεται ἀπό τό φῶς τῶν ἀστέ-ρων, οἱ ὁποῖοι ἀντανακλοῦν τό φῶς τοῦ ἡλίου, ἔτσι καί ὁ νοητός οὐρανός, ἡ Ἐκκλησία, καί ὁ κάθε να-ός, φωτίζεται ἀπό τούς ἁγίους της καί ἰδιαιτέρως ἀπό αὐτούς στούς ὁποίους εἶναι ἀφιερωμένος ὁ ναός.

Ἀστέρες, λοιπόν, πολύ-φω-τοι εἶ--ναι γιά μᾶς ὁ ἅγιος Ἀρσένιος ὁ Καπ--παδόκης καί ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, ὅπως καί οἱ τιμώμενοι σήμερα τριακόσιοι δεκαοκτώ πα-τέ-ρες τῆς Α΄ Οἰκου-με-νικῆς Συνό-δου, διότι καί αὐτοί βάδισαν στά ἴχνη τῶν ἁγίων πα-τέ-ρων.

Ἔζησαν καί δίδαξαν τόν λό-γο τοῦ Θεοῦ μέ τή ζωή τους, μέ τήν ἄσκη-σή τους, μέ τά θαύματά τους, μέ τήν ἀγάπη τους πρός τούς ἀν-θρώ-πους, ὅπως ἔκαναν καί οἱ τι-μώ-μενοι ἅγιοι καί θεοφόροι πα-τέ-ρες.

Καί ὅσα δογμάτισαν ἐκεῖνοι, οἱ ἅγιοι Ἀρσένιος καί Παΐσιος τά δια-τήρησαν καί τά διέσωσαν καί μᾶς τά παρέδωσαν μέ τή ζωή τους καί τή διδασκαλία τους. Διότι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας δέν εἶναι θεωρία, δέν εἶναι ἰδεο-λογία, ἀλλά εἶναι ζωή. Τά δόγ-μα-τα τῆς Ἐκκλησίας μας δέν εἶναι ἀπό-ψεις καί διδασκαλίες πού δέν ἔχουν καμία σημασία γιά τόν σύγ-χρονο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος οὔτως ἤ ἄλλως δυσκολεύεται νά τά κατα-νοήσει, οὔτε πάλι εἶναι περιττές λε-πτομέρειες μέ τίς ὁποῖες δέν ἀξί-ζει τόν κόπο νά ἀσχολεῖται κα-νείς, γιατί δέν ἔχουν κανένα ἀντί-κτυ-πο στή ζωή μας.

Τά δόγματα τῆς πίστεώς μας, γιά τά ὁποῖα ἀγωνίσθηκαν οἱ ἅγιοι πα-τέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συ-νό-δου καί τῶν ἄλλων Συνόδων, εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία μας ζωή, εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο προσεγ-γί-ζουμε τόν Θεό, εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο μποροῦμε νά πορευθοῦμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ πρός τή σωτηρία μας.

Γι᾽ αὐτό καί ἡ πίστη μας δέν βα-σίζεται μόνο σέ διδασκαλίες, ἀλ-λά βασίζεται καί στίς ἐμπειρίες τῶν πα-τέρων καί τῶν ἁγίων μας, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν στή ζωή τους πρά-ξη ὅλα αὐτά πού ἐμεῖς δέν μπο-ροῦ-με ἴσως νά κατανοήσουμε, ἔτσι ὥστε μέ-σα καί ἀπό τή δική τους ζωή νά ὁδηγούμεθα στήν ἀλή-θεια τῆς πίστεως καί νά ὀρθοτο-μοῦμε τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό ἔκαναν καί ὁ ἅγιος Ἀρ-σέ-νιος ὁ Καππαδόκης καί ὁ ἅγιος Παΐσιος, οἱ ὁποῖοι στήριξαν καί στη-ρίζουν τήν πίστη μας στόν Θεό σέ μία ἐποχή, στήν ὁποία ἔχει ψυ-χρανθεῖ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν γιά τόν Θεό καί γιά τήν Ἐκκλησία, καί θά συνεχίσουν νά τό κάνουν περισ-σό-τερο καί μέ τόν νέο αὐτό ναό, πού καθαγιάσαμε σήμερα καί ἀφιερώ-σαμε καί στούς δύο, στή θεία αὐτή παρεμβολή ἀπό τήν ὁποία θά φω-τίζουν τό νοητό στερέωμα τῆς Ἐκ-κλησίας, ὥστε νά μήν παρεκκλί-νου-με τῆς πορείας μας καί νά φθά-σουμε μέ τίς πρεσβεῖες τους στή σω-τη-ρία.

Καί εὔχομαι σέ ὅλους ὅσους συμ-προσευχηθήκαμε σήμερα κατά τή μεγάλη αὐτή ἡμέρα τῶν ἐγκαι-νίων τοῦ νέου ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Πλατέος ἡ χάρη καί ἡ εὐλογία τῶν δύο ἁγίων, τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου καί τοῦ ἁγίου Παϊσίου νά σᾶς συνοδεύουν πάντοτε.

Θά ἤθελα αὐτή τήν ἡμέρα πού εἶναι τόσο σημαντική γιά τήν ἐνορία σας ἀλλά καί γιά τή Μητρόπολή μας, διότι σήμερα ἐγκαινιάσαμε ἕνα ναό γιά δύο συγχρόνους ἁγίους, ὅπως ὁ ἅγιος Ἀρσένιος καί ὁ ἅγιος Παΐσιος, πού πολλοί ἀπό ἐμᾶς τούς γνωρίσαμε. Ἴσως δέν ζοῦν αὐτοί πού ἔζησαν τόν ἅγιο Ἀρσένιο καί στήν πατρίδα ἀλλά καί στήν ταλαιπωρία τῆς προσφυγιᾶς, ἀλλά τόν ἅγιο Παΐσιο πολλοί τόν ζήσαμε, τοῦ φιλήσαμε τό χέρι, λάβαμε τίς εὐχές του, ἀκούσαμε τίς συμβουλές του, τίς διδασκαλίες του. Καί βλέπετε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ζῶσα, δίδει νέους ἁγίους, δίδει ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐβίωσαν τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, καί σήμερα τούς ἔχουμε προστάτες, βοηθούς, γιατί αὐτοί ἐτήρησαν αὐτό πού ζητᾶ ὁ Κύριος. «Ὅποιος», λέει μέ ἀγαπάει, «θά τηρήσει τούς λόγους μου». Αὐτοί ἐτήρησαν τούς λόγους τοῦ Κυρίου, ἀγάπησαν τόν Θεό καί ἀγάπησαν καί τόν ἄνθρωπο.

Ὁ ἅγιος Ἀρσένιος, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐκεῖνες τίς δύσκολες ἡμέρες μέσα στούς Τούρκους, δέν ἔπαυσε νά βοηθᾶ τούς πάντες, ὄχι μόνο τούς χριστιανούς. Καί οἱ μουσουλμάνοι πού πήγαιναν καί ζητοῦσαν τήν εὐλογία του, τήν ἐλάμβαναν. Μάλιστα δέ ὅταν ἦταν ἀσθενεῖς, πήγαιναν καί τούς διάβαζε εὐχές, καί ὅταν κλεινόταν στό δωμάτιό του καί προσευχόταν καί δέν τόν ἔβρισκαν, ἔπαιρναν ἀπό τό χῶμα, μπροστά ἀπό τήν πόρτα του, καί ἔριχαν ἐπάνω στίς πληγές τους καί γινόταν καλά. Βλέπετε τί δύναμη εἶχε αὐτή ἡ πίστη τῶν πατέρων.

Τί νά πῶ γιά τόν ἅγιο Παΐσιο; Εἶναι τόσα πολλά. Βιβλία γράφονται καί θά γράφονται γιά τά θαύματα, γιά τήν παρουσία του, γιά τίς εὐεργεσίες του, γιά τίς ἰάσεις, τίς ὁποῖες πραγματοποίησε σέ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τοῦ ζητοῦσαν τή βοήθειά του, ὅποιοι καί ἄν ἦσαν.

Πήγαιναν νέα παιδιά, ἀναρχικοί, μέ ὁποιαδήποτε ἐμφάνιση, τούς πάντες τούς ἐδέχετο, τούς ἀγκάλιαζε, τούς μιλοῦσε, τούς συμβούλευε, τούς χτυποῦσε στήν πλάτη. Καί ἔφευγαν καί ἔλεγαν «μά τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός! Δέν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι οὐράνιος ἄνθρωπος». Ἔτσι ἦταν, ἀδελφοί μου, οἱ ἅγιοι! Ἦταν οὐράνιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν ἀνάμεσά μας, καί εἶναι πρότυπα γιά μᾶς. Εἶναι πρότυπα. Δέν εἶναι δύσκολη ἡ πνευματική ζωή. Ἐμεῖς τήν κάνουμε δύσκολη, γιατί θέλουμε νά διαπράττουμε συγχρόνως καί κακίες καί νά κάνουμε δῆθεν καί τό καλό. Δέν γίνεται. Ἤ τό ἕνα θά ἀγαπήσουμε ἤ τό ἄλλο. Δέν μποροῦμε νά ἀγαποῦμε καί τήν ἁμαρτία, ἀλλά νά λέμε καί ὅτι ἀγωνιζόμεθα. Ναί, ἀγωνιζόμεθα. Ὅταν πέφτουμε, μετανοοῦμε, συνερχόμεθα. Ἔτσι εἶναι. Ἔτσι ἦταν καί ὁ βίος τῶν ἁγίων. Ἦταν πτώσεις καί ἀναστάσεις. Δέν ἦταν γεννημένοι ἅγιοι, ἔγιναν ἅγιοι. Ἐπομένως καί ἐμεῖς αὐτό ἄς πάρουμε σήμερα ἀπό τά ἐγκαίνια αὐτοῦ τοῦ ναοῦ. Πρέπει νά ἀγωνισθοῦμε νά γίνουμε ἅγιοι· «Ἅγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγώ ἅγιος εἰμί». Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς τό διδάσκει καί ὁ Κύριος μᾶς τό διδάσκει, ἀλλά καί οἱ ἅγιοι μέ τή ζωή τους.

Σήμερα ὅμως θά ἤθελα νά μνημονεύσω ὅλους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν αἰτία νά στηθεῖ αὐτός ὁ ναός πρός δόξαν τῶν ἁγίων ἀλλά καί γιά ἀνακούφιση δική μας, ὅτι πράξαμε κάτι γι᾽ αὐτούς τούς ἀνθρώπους, πού τούς ζήσαμε, πού ἦταν ἅγιοι ἄνθρωποι.

Καί πρῶτα ἀπό ὅλους θέλω νά εὐχαριστήσω τόν π. Χρῆστο, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τῆς φωνῆς μου. Πάντα ἔλεγα ὅτι πρέπει νά κάνουμε ναό πρός τιμήν τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου. Τότε ζοῦσαν ἀκόμη καί κάποιοι μαθητές του, καί μάλιστα ὁ τελευταῖος, ὁ Μωϋσῆς, τόν ὁποῖο καί μνημόνευσα, εἶναι ὁ παππούς τοῦ π. Διονυσίου Ἀνθόπουλου. Ἦταν ἡ τελευταία του ἡμέρα, ὅταν θεμελιώσαμε τόν ναό, καί τοῦ ἀνεκοίνωσε ὁ ἐγγονός του ὅτι «Παπποῦ, θεμελιώθηκε ὁ ναός τοῦ δασκάλου σου, τοῦ ἁγίου Ἀρσενίου». Αὐτή ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησή του. Καί ἐκοιμήθη. Ἐκοιμήθη καί πῆγε στόν οὐρανό, ὅπου θά συνήντησε τόν διδάσκαλό του, τόν ἅγιο Ἀρσένιο.

Ἀλλά ὁ π. Μιχαήλ, δέν ἦταν δυνατόν νά ἐπιτελέσει μόνος του αὐτό τό θαῦμα, διότι εἶναι ἕνα θαῦμα, μέσα σέ μία δύσκολη ἐποχή, σέ μία οἰκονομικά δύσκολη ἐποχή, δέν θά μποροῦσε νά φτιάξει αὐτόν τόν ναό, νά τόν ἁγιογραφήσει. Βρῆκε ὅμως στήριγμα. Τότε δήμαρχος ἦταν ὁ Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τῆς φωνῆς μου. Τόν

παρεκάλεσα, τοῦ εἶπα «δῶσε μας ἕνα οἰκόπεδο, νά στήσουμε τόν ναό τοῦ ἁγίου». Καί μᾶς ἔδωσε τότε αὐτό τό οἰκόπεδο, στό ὁποῖο θεμελιώσαμε αὐτόν τόν ναό.

Στή συνέχεια, ὁ πρώην δήμαρχος ὁ ὁποῖος βοήθησε τά μέγιστα, καί μέ ὑλικά καί μέ τή συμπαράστασή του, καί συνεχίσθηκε τό ἔργο. Ὅλοι ἐσεῖς, οἱ ὁποῖοι βοηθήσατε νά γίνει αὐτός ὁ ναός. Δέν ἔγινε μόνος του, οὔτε ὁ Δεσπότης τόν κάνει. Ἄν ὁ Δεσπότης δέν ἔχει καλούς ἱερεῖς καί καλό κόσμο, δέν γίνεται· ἁπλῶς θά γράψουν ἔξω ὅτι ἐπί τῶν ἡμερῶν του θεμελιώθηκε καί ἐγκαινιάσθηκε ὁ ναός. Δέν τόν κάνει ὅμως ὁ Δεσπότης, τόν κάνει ὁ καλός κόσμος, τόν κάνουν οἱ καλοί ἱερεῖς.

Σήμερα ἔχουμε ἐδῶ καί τόν δήμαρχό μας, ὁ ὁποῖος βλέπει ὅτι ὁ ναός ἔχει ἀνάγκες ἀκόμη. Βλέπει ὅτι κάνουμε ἐπένδυση, ἁγιογραφίες, καί εἶναι πρόθυμος νά βοηθήσει στή συνέχιση αὐτοῦ τοῦ ναοῦ. Νά σᾶς εὐχαριστήσω, λοιπόν, ὅλους.

Ἤθελα ὅμως ἐκ μέρους τοῦ π. Χρήστου καί τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου νά τιμήσω ἕναν ἀφανῆ ἐργάτη, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε στό πλευρό τοῦ π. Χρήστου, τόν κ. Γιῶργο, πού θά τοῦ δώσουμε ὡς ἀνταμοιβή τόν ἅγιο Παΐσιο, γιά νά τόν ἔχει στό σπίτι του καί νά παίρνει τίς εὐχές καί τίς εὐλογίες του. Παράλληλα θέλω νά τιμήσω καί τόν π. Χρῆστο. Θά τοῦ προσφέρω τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ὁ ναός αὐτός ἐγκαινιάσθηκε μέσα στά Παύλεια πού ἔχουμε αὐτόν τόν μήνα, καί ἔχουμε τόν ἀπόστολο Παῦλο ἐδῶ, ὁ ὁποῖος διδάσκει τούς κατοίκους τῆς Ἡμαθίας. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ π. Χρῆστος θά ἔχει τόν ἀπόστολο Παῦλο γιά νά συνεχίσει νά κάνει ἔργα.

Εὔχομαι καί σέ ἄλλα πρός δόξαν Θεοῦ, μέ τή βοήθεια αὐτοῦ τοῦ καλοῦ κόσμου καί πάνω ἀπό ὅλα τῶν ἁγίων καί τοῦ Θεοῦ. Χρόνια πολλά!